

ABSTRAKT:

Tato práce interpretuje islandskou pohádku o tulení kůži a snaží se ji zasadit do staroseverského kulturního rámce tak, aby vyvstaly možné sdílené paralelní motivy a shodná motivická jádra, a to navzdory časové oddělenosti primárního textu od staroseverských mýtů a ság. Metodicky se opírá především o strukturální teorie a nástroje používané Claudem Lévi-Straussem, které umožňují identifikovat základní mytémy, tj. stavební jednotky narativu: jedná se především o postavy, předměty a prostředí. Tyto mytémy pak dále nachází i v jiných žánrech či kulturních oblastech, a to na základě teorie amplifikace používané v psychologické praxi Carlem Gustavem Jungem. Cílem práce je nejen u-chopení a po-chopení pohádky a jejího významu či smyslu, nýbrž propojení mytické tradice starých Seveřanů a novodobější pohádkové tradice Islandu. Výsledkem je podrobná analýza symbolické sítě, do které jsou pohádka a její jednotlivé mytémy zasazeny, přičemž takovéto zmapování ukazuje též na přínos jednotlivých interpretačních úrovní a možnosti jejich dalšího využití.

Klíčová slova:

tulení kůže, Tulení žena, tuleň, islandský folklor, staroseverské mýty